

Várni az Urat

Lectio: Zsolt 130

Textus Zsolt 40,1-4

Kedves Testvéreim! Egy édesapa mélytengeri halászatra indult a tíz éves fiával és a barátaival. Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy a fia ügyetlenkedik és a halászsinór összegabalyodott, összegubancolódott. Az apa a gyermeke segítségére sietett és a több, mint 15 méter hosszú összegubancolódott zsinórt levágta és így megoldotta a problémát. A zsinórt összekötötte és tovább halásztak.

Az összecsomósodott zsinór a mi életünket jelképezi. Mi is ezt tesszük az életünkkel. Próbálunk mi is úgy halászni, vagyis úgy élni, ahogy jónak látjuk, de egyszer csak azt vesszük észre, hogy minden összegabalyodik az életünkben, a lelki világunkban. Az ember sokszor csak akkor veszi észre, hogy baj van, amikor már tönkre tette az életét.

- Az ember túl sokat iszik.
- Szenvedélyesen űzi a szerencsejátékot.
- Rohanunk és sietünk.
- Megfeszítve dolgozunk és tönkre tesszük egészségünket.
- Tiszteletlenül támadjuk a főnököt s ha visszavág, felhúzzuk az orrunkat.
- Kölcsönt veszünk fel a bankoktól, aztán majd főhet az ember feje, hogy miből adja vissza, kamatostul.
- Otthon veszekszünk, harcolunk és nyomorúságot teremtünk magunknak és magunk körül.
- A hűtlenség sátánjával is játszik az ember.
- Sokan vadházasságban élnek, vagy csak együtt élnek, un. próbaházasságban.

- Megsértjük Istennek a törvényeit és azt hisszük, hogy így legyőztük a nehézségeinket.

Amikor aztán fizetni kell a bűnökért, arcunkat az égnek emeljük és sírunk: Miért éppen én, Uram? Pedig csak a következményeket szenvedjük el a viselkedésünk miatt. Ugyanis amikor az ember a maga értelmére hagyatkozik és úzi, hajtja magát és egészségtelen életet él, akkor erre várhat. Vagyis arra, hogy Isten egyszer a bűneink miatt számon kér bennünket. És fizetni kell? De hogyan tud az ember fizetni? Miképpen tudjuk mi megoldani életünk problémáit? Hiába határozzuk el, hogy másképpen fogunk élni és másképpen fogunk viselkedni, de hiába van akaratumk a jóra, azt nem tudjuk megvalósítani. Ezt Pál apostol is tapasztalta. A sátán addig munkálkodik, míg elbukunk. Tönkre tesz mindent, tönkre teszi az életünket.

Egy misszionárius késő délután tért vissza a kunyhójába és amikor belépett az ajtón egy hatalmas óriáskígyót látott a földön. Kirohant az autójához és a revolverével halálosan megsebesítette a pitont, ám az lassan múlt ki. Vergődött, farkát ide-oda csapkodta, levert mindent asz asztaíról, a bútorokat összetörte. Aztán csend lett. Amikor a férfi bement, a kígyót a földön találta, de a kunyhó egész belseje romokban hevert.

Nem ilyen a mi életünk? A nagy kígyó, az ősellenség, a Sátán, bár Jézus Krisztus halálával és feltámadásával halálos sebet kapott, de még tombol és vergődik, éppen a mi „életünk kunyhójában”, a szívünkben és tönkre tesz mindent, amit Isten Igéje szépnek és jónak mond és jónak munkál. Jézus Krisztus legyőzte őt, de a Sátán még vergődik. Bár napjai meg vannak számlálva, de végső kétségbeesésében, végső erőfeszítésével igyekszik mindent tönkre tenni. Legelőször a családokra támad.

- Támadja a hitveseket, békétlenséget szít közöttük.
- Aztán támadja a gyermekeket, hogy követelőzők legyenek.
- Támadja az ifjakat, hogy ragadjanak meg minden élvezetet.
- Támadja az öregeket, hogy elégedetlenek legyenek és zsörtölődjenek.

Tönkre tesz mindent. Amikor a családban nincs békesség és széthúzás van, ott már nem fontos az Isten Igéje, ott már nem fontos a templom sem.

Akkor mi a megoldás?

Hogyan lehet a mi életünket helyre hozni?

Hogyan tudnánk életben maradni?

Hogyan tudunk megbirkózni a Sátánnal?

Sehogy! A magunk erejéből nem tudunk megbirkózni vele és nem tudunk győzni. Ezért mondja a zsoltáros is. **Várván vártam az Urat ...** Károli nagyon is szemléletesen fejezi ki, hogy az ember nem tétlenkedve ül és úgy várja az Urat, hanem nagyon is erősen koncentrálni, összpontosítani és mindent megtesz annak érdekében, hogy egyszer csak a várakozása beteljesedjék és az Úrral találkozzék. Ugyanis a házasság akkor romlik el, a gyermekek élete akkor siklik ki, az ember akkor bukik el, amikor nem az Urat várja, és nem Vele akar közösségben lenni. Amikor nem Istenre várunk és nem az Ő szavát várjuk és nem az Ő tanács szerint élünk, akkor mindig összegabalyodik minden az életünkben és a nagy kígyó, a Sátán mindent összetör.

Ne ámítsuk el magunkat, hogy mi megoldunk mindent! Ne higgyük azt, hogy nem is vagyunk rosszak! Bizony oda kell figyelni a zsoltáríróra és a 130 zsoltárral is vallanunk kell, hogy mi bizony mélységben vagyunk. És ebből a mélységből kell kiáltanunk az Úrhoz. Úgy, amint vagyunk. Ne próbáljuk mi helyrehozni az életünket. Nem fogjuk tudni helyrehozni! Bízunk magunkat az Úr Istenre! Ha Reá bízunk magunkat, akkor Isten megáld bennünket.

Igaz, mondhatnád, hogy már nagyon régen várok Rá.

Éppen úgy, mint a sok édesanya mondja. Oly régen imádkozom, és mégsem hallgat rám a gyermekem. Az apák is azt tapasztalhatják, hogy hiába munkálkodnak és fáradoznak, minden semmivé válik a feleség kezei között, vagy a gyermek felelőtlen élete miatt. Az öregek is méltatlankodnak, hogy egyedül maradtak. Vannak ilyen élethelyzetek, de soha nem szabad feladni és azt mondani, hogy ilyen ez a világ. Akkor élek én is úgy, ahogy tudok, ahogy lehet.

Isten éppen arra hívja fel a figyelmet a zsoltáros által, Reá várjunk. S ha úgy tűnik neked, hogy már régóta vársz, nézd meg Ábrahámot. Mennyit kellett várnia neki is, míg megszületett a régen várt Izsák. Évtizedeken át vártak a gyermekekre. És Isten megadta.

Mózes is sokat töprengett népe sanyarú sorsa miatt. Míg legeltette apósa juhait, arra gondolt, hogy vajon mikor fogja Isten megmutatni a hatalmát és mikor

ad szabadulást a népnek. És egyszer csak Isten szólt hozzá a csipkebokorból. Szabadítónak rendelte.

Mi is várjuk sorsunk jobbra fordulását, de addig, amíg az egyén vagy a közösség nem találkozik az Úrral, addig mindhiába szomorkodik. Az Úrra kellene bízunk magunkat. Reá kellene várnunk, hogy eljöjjön hozzánk a Lélek ösvényén. Mi nem tudjuk megváltoztatni, megjobbítani sem a magunk, sem hitvesünk, sem gyermekünk életét. Az Úr Isten kezébe tegyük le.

Mit mond a zsoltáros: **Várván-vártam az Urat és hozzám hajolt...** Nem én mentem fel az égbe! Nem a zsoltáros emelkedett fel az Úrhoz! Te sem tudsz a mennybe menni a magad erejéből! Isten hajol le!

A legnagyobb problémáink között, a legnagyobb szomorúságunkban, ha Reá várunk, egyszer csak megtapasztaljuk, hogy lehajol hozzánk. Lehet, hogy nem veszi el a szomorúságot, lehet, hogy nem veszi el a gyászt, de aki az Úrra vár, az megtapasztalja, hogy nem hagyja el. Vele lesz az Úr! Hozzá hajol az Úr!

Kell-e ennél több? Szeretteink elhagynak. Elköltöznek más helységbe, más országba. Elköltöznek ez árnyékvilágból, aztán majd mi is, de Isten soha nem hagy el. Isten ott van a gyászban is, ott van a műtő asztalnál is, ott van a beteg ágyon is, ott van a keresztünk hordozása közben és odahajol a szívünkhöz. Egészen a szívünkhöz! Ugyanis mi olyan mélységben vagyunk, mint amiről a zsoltáríró beszél. Sáros fertőben. Iszapos, sáros helyen, ahol az ember elcsúszik. A Sátán ezt munkálja bennünk. Azt munkálja, hogy mélyre jussunk, sáros fertőbe kerülünk, elcsúszunk és ott hagy bennünket, hogy vergődjünk a sárban és az ember így tönkre teszi magát, lelki ruháját. Az ilyen ember a pusztulásra van ítélve.

Gondoljunk csak Jeremiás prófétára. A 38. részben leírja, hogy a király elküldi Ebed Meleket, hogy 30 emberével húzzák ki Jeremiást a börtönből, a mély gödörből. A maga erejéből nem tud kijönni. Úgy húzzák ki onnan, hogy ne haljon meg.

Mi is ott vagyunk, ahol a halál vár reánk. Ott vagyunk, ahol örök pusztulás van. A bűneink miatt sáros fertőben vagyunk. Bűneink hatalmas árja átcsap fejünk felett. Ezért leszünk önzők, a szeretet meghidegül az ember szívében.

Isten aláhajol, hogy kivonjon bennünket. Isten Jézus Krisztus által hajolt le az emberhez, hogy kiszabadítsa az örök halálból és kárhozatból. És Isten az övéit, akiket kiszabadított a sáros fertőből, sziklára állítja őket. Jézus a kőszikla s ha rajta

állunk, ha Benne élünk, mozgunk és vagyunk, akkor már mi is úgy élünk, mint Ő, vagyis szolgálunk.

És ekkor már új éneket énekelünk az Isten dicsőségére. S itt most nem a fiatalok által énekelt énekekre gondolok, amelyek egészen másak, mint az ősi zsoltárok és dicséretetek. Az új ének nem más, mint amit Isten tanít nekünk. Ez az új ének a hálaének, az Istent dicsőítő ének. Erre a szent Lélek tanít bennünket. Ezt az éneket a szabadító Isten adja ajkunkra. S akkor már nem az a fontos, hogy ősi zsoltár-e, vagy fiatalos ritmusú modern ének, hanem csak az, hogy Isten Szent Lelke indítson bennünket öregeket és ifjakat arra, hogy hálás szívvel dicsőítsük szabadító Istenünket.

Ez a hálaadás a gyülekezet közösségében történik: ... **sokan látták és megfélemlédtek és bíztak az Úrban.** Íme, miért fontos, hogy ne csak otthon és ne csak magányosan imádkozzunk, vagy énekeinkkel az Urat magasztaljuk. Azt mondjuk, hogy a gyülekezet közösségében egymás hite által épülünk és ez így is van. Akkor, amikor a gyülekezetben levők látják, hogy – bár sok gond és szomorúság emészt és mégis dicsőítéd „új énekkel” az Urat, vagyis Isten Szent Lelke által indítatva – akkor magukba szállnak, elgondolkoznak és ők is Isten magasztalására indulnak. Ezért fontos a gyülekezeti közösség. Hadd lássák, hogy gondok, bajok között is lehet Istent magasztalni. Hadd bízzanak mások is az Istenben. Így erősödünk egymás hite által az Úr kegyelméből.

Ámen.

Biharszentjános, 2017.01.08.

Csomay Árpád.